

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 56/2025
12.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца Предузеће за транспорт и услуге „Export Trans“ доо Лештане, чији је пуномоћник Предраг Аврамовић, адвокат у ..., против тужених 1. Друштво за трговија на големо и мало „Гео-Фарм“, ДООЕЛ увоз-извоз Куманово, Република Северна Македонија, чији је пуномоћник Ненад Манић, адвокат у ..., 2. Друштво за превоз, трговија и услуги „Карго“ скуп ДООЕЛ експорт-импорт Скопје, Република Северна Македонија и 3. Трговинско друштво за меѓународна шпедиција, транспорт и складишта, Викторија Шпед доо Скопје, Република Северна Македонија, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1407/24 од 25.09.2024. године, у седници одржаној 12.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији првотуженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1407/24 од 25.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1407/24 од 25.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 792/2020 од 16.11.2023. године, у ставу I изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности тог суда. У ставу II усвојен је тужбени захтев у делу да се обавезе првотужени, Друштво за трговија на големо и мало Гео-Фарм ДООЕЛ увоз-извоз Куманово, Република Северна Македонија, да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете износ од 7.459.847,00 динара са законском затезном каматом од 13.07.2023. године до исплате. У ставу III одбијен је тужбени захтев тужиоца у односу на друготуженог и трећетуженог да му солидарно са првотуженим исплате на име накнаде материјалне штете наведени износ од 7.459.847,00 динара са законском затезном каматом од 13.07.2023. године. У ставу IV обавезан је првотужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.079.106,00 динара. У ставу V обавезан је тужилац да друготуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 52.677,00 динара. У ставу VI обавезан је

тужилац да трећетуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.559,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1407/24 од 25.09.2024. године одбијена је жалба првотуженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду у ставу I, II и IV зреке. Одбијен је и захтев првотуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени Друштво за трговину на велико и мало „Геофарм“ ДООЕЛ увоз-извоз Куманово изјавио је благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП, указујући на потребу уједначавања судске праксе о правном питању одговорности пошиљаоца робе у међународном превозу робе друмом.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима побијане другостепене пресуде, првотужени је као пошиљалац робе у међународном превозу робе друмом обавезан да тужиоцу као превозиоцу робе накнади штету која је тужиоцу причињена неисправношћу докумената који прате робу, издатих од стране првотуженог као пошиљаоца робе. Таква одлука заснована је на релеватним одредбама ЦМР Конвенције и то одредби члана 7. став 1, 8. став 1. и 11. ЦМР Конвенције и на утврђеним чињеницама да је првотужени погрешно сачинио фактуру за робу која је предата тужиоцу као превознику, услед чега је сва роба задржана у Царинарници, а тужиоцу по основу пресуде Прекршајног суда одузето возило којим је том приликом управљао. Тужиоцу је досуђена материјална штета у висини вредности одузетог камиона.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаној другостепеној пресуди, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној. Ревизија по основу одредбе члана 404. ЗПП не може да се изјави због битне повреде одредаба парничног поступка, нити због оцене доказа и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања. Погрешна примена материјалног права као разлог за изјављивање изузетно дозвољене ревизије мора бити таква да изискује разматрање правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно ново тумачење права или уједначавање судске праксе о посматраном правном питању. Ревизијом првотуженог не указује се на правно релевантне аргументе који би оправдавали одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној. Указивање на одговорност друготуженог и трећетуженог за штету коју је тужилац претрпео у царинском поступку услед неисправних података у царинској документацији није од утицаја на утврђену одговорност првотуженог у као пошиљаоца робе. Ревидент паушално указује на неуједначеност судске праксе као разлог за изјављивање ревизије, не позивајући се на конкретне судске одлуке са којима је побијана одлука у супротности.

Из наведених разлога Врховни суд није дозволио одлучивање о ревизији првотуженог као изузетно дозвољеној.

Стога је одлучено као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Ценећи дозвољеност изјављене ревизије првотуженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија првотуженог недозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези одредбе чл. 485 ЗПП.

Према одредби члана 485. ЗПП, ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела у овом спору износи 7.459.847,00 динара, што је према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе 11.02.2020. године била динарска противвредност износа од 63.445,19 евра.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање следи да је ревизија првотуженог недозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић